

Doi bănuți

M Horlaci

m-am luat la ceartă cu dumnezeu
pentru doi bănuți de argint uitați într-un cufăr
unde va în marea roșie de sânge
de cai și călăreți cu zale
și pentru ce ?
să rădă cezarul sătul de orgiile romane?
în timp ce sângele martirilor purtat de valuri
strigă spre cer înăbușit de furtună
piere și ultima stea ucigând speranța din clipe
pentru doi bănuți de argint
se sinucide versul atârnat de o grindă
peste care cerul toarnă smoală aprinsă
pentru doi bănuți de argint mă cert cu dumnezeu
nu-l las
nu mă lasă
leii din arene, bucăți de carne putredă smulg din trupul meu ars
numai argintul nu arde
doar se topește luând forma unui alt tiran însetat după iluzii deșarte
nero zâmbește prin ochii mei
arde sufletul romei
miroase a foc și frumos,
pe mâinele mele semne de cuie
pe-obrajii mei semne de lut, inima încă tânjește după argint și blestem
mă cert cu dumnezeu pentru ce?
pentru pruncii uciși în nazaret ?
pentru fiul ucis pe o cruce?
sau pentru omul firesc care nu a murit niciodată?
mă despart de blestemul bănuților
limpede crește izvorul de sine
dumnezeu rămâne stăpân
eu doar o ecuație înțeleasă greșit

doi bănuți